

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **D. D.**, zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2007, č. j. OAM-1-90/VL-10-08-2007, o udělení mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2008, č. j. 63 Az 13/2007 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Radimu Strnadovi, advokátu se sídlem Příkop 8, Brno, **s e** odměna za zastupování **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo z důvodu zpětvzetí žaloby zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2007, č. j. OAM-1-90/VL-10-08-2007. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 4. 8. 2008, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že správní orgán v předcházejícím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro

projednávanou věc (dále jen „správní řád“), a dále § 14 zákona o azylu. Stěžovatel namítá, že v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu byl žalovaný povinen v odůvodnění svého rozhodnutí uvést veškeré důvody a podklady pro jeho vydání včetně úvah, z nichž ve svém rozhodování vycházel. Dle názoru stěžovatele se žalovaný podrobně a v souladu s tímto ustanovením vyjádřil k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu, avšak v případě neudělení mezinárodní ochrany dle § 14 téhož zákona se omezil na pouhé konstatování o nenalezení důvodu pro udělení této formy ochrany. V této části tak stěžovatel považuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného za nedostačující a neschopné přezkumu, přestože si je vědom skutečnosti, že udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení a není na něj právní nárok. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že okolnosti jeho případu zakládají důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť jeho bratr získal ochranu v podobě azylu v Kanadě, a to na podkladě stejných skutkových okolností, které stěžovatel popsal v žádosti a následném pohovoru. Pokud tedy žalovaný dospěl v průběhu předcházejícího správního řízení k opačnému závěru, měl své rozhodnutí řádně odůvodnit.

Vzhledem k okolnosti, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být jeho kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V projednávané věci však stěžovatel neuvedl výslovně žádný důvod, pro který by jeho kasační stížnost měla být zdejším soudem věcně projednána, tedy žádnou okolnost, pro kterou jím podaná kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Ve vztahu k námitkám, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Stejně jako krajské soudy i Nejvyšší správní soud může v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v těch směrech, které stěžovatel učinil předmětem kasačních námitek (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). Proto shodně jako v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, v níž nesmějí dle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. chybět konkrétně vymezené žalobní body, je také na kasační stížnost kladen požadavek, aby kromě náležitostí podle § 37 s. ř. s. obsahovala mimo jiné důvody, pro které stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá (srovnej ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.).

Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud nemůže napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumávat nad rámec vymezený stěžovatelem v podané kasační stížnosti a jeho projev z vlastní iniciativy nahrazovat. Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti konkretizovat, z jakých důvodů se cítí být napadeným rozhodnutím krajského soudu zkrácen na svých právech a z jakých konkrétních okolností zkrácení svých práv dovozuje. Stěžovatelem namítané důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu musí být v kasační stížnosti výslovně uvedeny, čímž je vymezen rozsah kontroly ze strany soudu.

Tyto závěry mají oporu v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, který např. v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, www.nssoud.cz, vyslovil závěry v plném rozsahu aplikovatelné i na řízení o kasační stížnosti, že stěžovatel je povinen v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nezákonností se vůči němu měl dopustit krajský soud v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen soudu ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se dle jeho názoru jedná o nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení, jako je tomu v daném případě, přicházejí pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze důvody kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 3 Azs 32/2003 - 92, publikované na www.nssoud.cz). V kasační stížnosti podané z tohoto důvodu je proto třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem spatřuje nezákonnost takto vydaného rozhodnutí, tj. rozhodnutí, jímž krajský soud z důvodu zpětvzetí žaloby řízení o ní zastavil. Omezí-li se stěžovatel „pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí soudu o zastavení řízení, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu. Soud zde neposuzuje věc samu, ale rozhoduje o tom,

že se v soudním řízení nebude pokračovat“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, publikovaného na www.nssoud.cz). K obdobnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl také ve svém rozhodnutí ze dne 30. 3. 2005, č. j. 3 Azs 38/2004 - 49, publikovaném na www.nssoud.cz, dle něhož: „Vezme-li žalobce žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zpět, nemůže obstat jeho stížní námitka proti usnesení o zastavení řízení, podle níž soud nezjišťoval, zda skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, měla oporu ve správních spisech.“

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré otázky týkající se souzené věci. Stěžovatel svými námitkami nezpochybňoval důvody pro zastavení řízení o žalobě, za těchto okolností v souladu s citovanou judikaturou Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů, Mgr. Radim Strnad, advokát se sídlem Příkop 8, Brno. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., hradí ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznal, neboť dospěl k závěru, že jmenovaný advokát neprovedl v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby, který by mohl být považován za důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatele. Má-li být úkon učiněný v řízení posouzen jako úkon právní služby ve smyslu § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), za který náleží odměna, musí být prokázán jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka. V daném případě však podání ustanoveného zástupce ze dne 4. 8. 2008, označené jako doplnění kasační stížnosti, nelze za takový úkon označit, neboť pro četné nesprávnosti a zmatečnou argumentaci ve vztahu k napadenému rozhodnutí nelze zcela jednoznačně tvrdit, zda se obsahově vůbec jedná o návrh vypracovaný ve věci stěžovatele. Ustanovený zástupce tak v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon právní služby, za který by mu ve smyslu výše uvedených ustanovení advokátního tarifu mohla být Nejvyšším správním soudem přiznána odměna.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu